

בבריאות האדם להראות נשמתו החלוצים
מתחת כסא כבודו ית' ולסלבים אורח הזכה
והבהירה בצימזום אחר צימזום בריבוי צימזום
כדי להכניסה בגוף החומר העבוי והגשמי
כדי שיכול לקבלה. שלא לבטל מהיכנו
מחמת ריבוי האור והיה כוונתו בזה כדי
שיקבל תענוג ושעשוע מן האדם בהיטיב
דרכו ללכת בעבודת הבורא יתברך בזיכרון
חומריו וגופו בכל הדברים הבאים לכלל
עשים ויחיה ובריאה ודולמ"ח. לשיקבץ
האדם מכל הדברים הנ"ל עול מלכות
יתברך. כי כחוב בראשית ברא אלהים
אלהים בגמטריא הטבע. כי הבורא ב"כ
צימזום אורו יתברך בבריאות העולם בחכמה
צימזומים ולבושין וכסוין בכל הדברים שבאו
לכלל הוי"ה. שכל אחד ואחד לפי מוצאו
וטבעו שהיו בעת הבריאה בעת ששלנו
ברצונו השפוע לבראותו כך נחלמס אלה
הרב

תולדות נח נח איש צדיק
תמים היה בדורותיו את האלהים
התהרץ נח. פירש רש"י על חלם
הולדות נח עיקר תולדותיהם של לדיקים
מעשים טובים. חמת מתורץ על מה שלא
סזכיר תיכף אחר תולדות נח ויולד נח. אבל
תיבה נח חינו מתורץ בזה. וגם פירש"י
על חמם לדיק היה בדורותיו ית דורשין
לשבח ויש דורשין לגנאי לשבח כש"כ שאלו
היה בדורו של אברהם אבינו ע"ה היה
לדיק ביוהר ולגנאי שאלו היה בדורו של
אברהם אבינו ע"ה לא היה נחשב לכולם.
הוא תמים על הדורש לגנאי שהורה
הקדושה מעידה עליו שהיה רדיק תמים
ואף יכולין לדרוש עליו לגנאי :
ופתח ואמר הנה כחוב (חובב בתי) אלהים
הבין דרכו. כי זה ידוע למי שידוע
וק הוא האמת שיעקר כוונה הבורא היה

הרצ בכל דבר ודבר לפי טבעו ומגו. כך פתאומים אורו יחברך שבה לכלל הוי"ה אלהים היא סוד הלימאוס. וזה בראשית ברא אלהים דהיינו בראשית הבריאה בעת בריאת העולם ברא כל הדברים בסוד אלהים סוד הלימאוס בסוד הטבע. כי הוי"ה ב"ה הוא סוד התפשטות האור בלא לימאוס כאשר יתבאר סוף פ' בהעלותך ביותר וישם תדרשנו לכאן וזה (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים שאמרו חז"ל שעמד ושיחוף מדת הרחמים כי הוי"ה הוא סוד הרחמים סוד התפשטות האור בלא לימאוס. אלהים הוא סוד לימאוס האור כל אחד לפי טבעו ומגו כ"ל. ותכלית בריאת האדם היה כוונת הבורא ב"ה כדי שיקבל ממנו העונג ושעשועי כשיקבל עול מלכותו י-בדך עליו מכל הדברים ה"ל לבלתי ילך אחר חומריה ועבדות גופו רק לילך אחר רוחניות וחיות השפע אלהי שישכון בתוך כל הדברים ה"ל. וזה לא ישיג ויגיע רק בזיוכך חומרו וגופו שעל ידו יתגדל אור נשמתו כמו שהזכרתי כמה פעמים וימלא מין את מינו ויהיה ניעור ואם בעבודה כזאת ימלא ראונו יתברך שהיה בעת בריאתו העולם.

וזה (קהלת ב) החכם עיניו בראשו ר"ל החכם נקרא מי שמזכך חומרו וגופו כ"ל אז עיניו ר"ל השגחה והסתכלות שלו הוא

על ראשו ר"ל על שורשו של כל הדברים על כל חיות ושפע אלהי שישכון בתוך כל הדברים ר"ל שהוא ית' שורש של כל הדברי ה"ל. וכן כל ארמי האדם הן אבילה ושחיה ובינה ומלבושו ושאר העונגיו שטבעו של אדם נמשך וכדרך להם, מי שהוא בסוד החכם כ"ל אז עיניו בראשו כ"ל, וזה סוד הפסוק ה' הוא אלהים ר"ל מי שמזכך גופו וחומרו כ"ל לבלתי ילך אחרי חומר ות ועבדות הדברים למלאות תאוותיו רק על רוחניות ושפע אלהי שישכון שם, אז יודע האדם בעבודה כזאת שהוי"ה הוא האלהים הוא סוד הטבע כ"ל שנתאמץ אורו יתברך כ"ל. אזי רואה האדם השלם שהוי"ה הוא סוד החיות והשפע אלהי ששוכן שם ולא על הלימאוס סוד הלבנה וכחומר סוד הטבע סוד אלהים כ"ל. וזהו ג"כ מה שכתוב (בראשית ב) ויבן ה' אלהים את האלע כי סוד המלכות סוד אשה יראת ה' סוד החיות והשפע אלהי ששוכן בזה העולם וכל הדברים שבה לכלל הוי"ה סוד ומלכותו בכל משלה. כי יודע למי שיודע סוד הלימאוס האור שהיה בעת הבריאה כ"ל מי שהוא בסוד החכם והענון כ"ל החכם עיניו בראשו אזי מבין מדעתו שה' סוד הוי"ה הוא אלקים כ"ל וזהו ויבן ה' אלהים את האלע ר"ל לומר שכלכם כ"ל מבין בסוד האלע סוד המלכות

סוד ה"א תחאכ ושעה מדות כ"ל בסוד
 הו"ה סוד המכסה מן למעלה מן סוד
 הכינה סוד שכינה ואימא עילאה לסוד
 המלכות אימא ושכינתא תחאכ על ידי
 הו"ה סוף השעה מדות. ומחמת שטיקת
 קבלתה של המלכות מן השעה מדות והיא
 החיות והשפע של העוה"ז. לכן מחמת
 זה נתחלק כל התאוות והנאותיה של
 העוה"ז על ששה מדות כ"ל שסם אהבה
 ויראה והתפארת, וכל מי שהוא בסוד
 החכם עיניו בראשו כו' איז הוא מקבל
 רצונו יתברך שהיה בעת בריאת העולם
 והאדם ומקבל הבורא ממנו תענוג
 ושעשוע מחמת שעו' האדם הרצון של הבור'
 ז"ה בעבודה כ"ל שהוא בסוד העלאות
 מ"י. איז מן התענוג שמקבל הבורא ממנו
 בעבודתו כ"ל מוריד הבורא שפעו
 יאורו על האדם השלם ומשיג ומגיע
 למדריגה היותר גדולה ורמה. והוא
 סוד הורדת מ"ד ועשה מאותיות רצון
 שעשה רצונו אותיות ליור שע"י הרצון
 שעשה רצון הבורא ז"ה כ"ל נעשה
 ליור להוריד שפע והאור להאדם
 השלם כ"ל :

ורגה אותיות נח המה אותיות חן
 וחן הוא יסוד הרצון כי בחן
 ממולא רצון והרצון יסוד ליור כ"ל, והן
 הכל ע"י הדיק סוד האדם השלם
 בעבודתו

יסוד החיות והשפע אלהי ששוכן בחוץ
 כל הדברים שבאו לכלל הו"ה שמכונים
 בסוד מלכות יסוד ללע. ואיז מבין שה' שם
 הוא החיות והשפע אלהי אלהים שנתאמס
 באור של הו"ה ז"ה באלהים סוד הלימאס
 והטוב וגא על גשמיות ועביות הדברים
 שמכונים בשם אלהים כ"ל :

וזדו דכתיב (בראשית ב) אעשה לו עזר
 כנגדו ר"ל שכנגדו הוא לשון התנגדות
 הדבר והיפך. שהגוף והחומר שדרכו תמיד
 ללכות ולבהול אחר חומריות וגשמיות הדבר
 למלאות תאוותיו הוא סוד הפעע והנשמה
 שדרכה תמיד לראות ולהכות מרוחניות
 הדבר החיות והשפע אלהי שנתאמס שם.
 ומגיע לאדם השלם שמהפך החומר לזרה
 עזר אעשה מן כנגדו שמקבל הבורא יתברך
 ממנו תענוג ושעשוע מרצונו יתברך שהיה
 בעת הבריאה שהורדת נשמתו היה לזה
 הכוונה שיהפוך החומר להארה בגשמיות
 הדברים לרוחניות וזיבך חומריו וגופו מן
 כנגדו שהוא התנגדות שהרוחניות הוא
 מתנגד להגשמיות מגיע לאדם השלם עזר
 כ"ל. והנה ידוע למי שידוע וכן הוא
 האמת שטיקת קבלת המלכות מיסוד ה"א
 תחאכ שהוא החיות של העוה"ז כ"ל
 וטיקת קבלתה וחיותה מן השעה מדות חסד
 גבורה תפארת וכו' ובה ככללים כל השעה
 מדות שהיא בסוד השביעית סוד המלכות

בעבודתי כנ"ל . חס אלה ר"ל שאלה
 עולם מסווג ל"ו וסוד עשה מדות, כי
 כל אחד הוא סוד הוא"ו סוד הששה
 מדות הכוללות במלכות שמקבלת מעולם
 סוד שכינה תח"ה סוד ה"ל כנ"ל הנמשכות
 ע"י הוא"ו כנ"ל, וזה אלה יסוד עשה
 פעמים ששה ויסוד אלה כנ"ל עשה
 פעמים (אלה"ה) [אלה] סוד המלכות
 כנ"ל [התולדה] היו"ה מן אלה על ידי
 האדם השלם בעבודתו כנ"ל, הוא בסוד
 חן והן הוא בסוד רצון ורצון הוא
 בסוד יסוד כנ"ל כי נח והן המה
 חד אלויות ורצון ונור והן כנ"ל, לכן
 מזכיר בפסוק נח נח שהוא בסוד ייחא
 לעילא ונייחא לתתא שהוא לתתא בסוד
 הרצון ולעילא בסוד היסוד והכל ע"י
 הדיק בעבודתו כנ"ל . וזה שפירש
 רש"י עיקר הולדותיהם של לדיקים
 מעשיהם הטובים ר"ל שכל המעשים
 שלהם שעושים המה בסוד טובים שכל
 עשיותם וראיותם המה להם י"ג בסוד
 הטוב שלא להנות ולראות על גשיות
 הדברים רק על רוחניות והשפע תלמי
 האור ששוקן שם שנקרא בשם טוב
 כנ"ל, וזהו (בראשית ה) וירא אלהים
 את האור כי טוב . וזהו איש לדיק
 תמים היס בדורותיו כנ"ל שהיה לדיק
 תמים כנ"ל פוד נח שהוא סוד חן

ורצון ויסוד, וזהו את האלהים שהלך
 נח כנ"ל בסוד אלהים הבין דרכה,
 שפירושו שאדם השלם כנ"ל יודע ומבין
 בכל דבר שבאו לכלל הו"ה שהוא סוד
 הלימאום וטוב ומבין בדברים כנ"ל
 דרכה דרך ה' סוד החיות והרוחניות
 והשפע אלהי ששוקן שם סוד שכינה
 תח"ה כנ"ל, ולא להביע על גשיות
 ועניות הדבר, חס אלהים הבין דרכה
 ר"ל שבאלהים שהוא סוד הלימאום
 וטוב כנ"ל מבין דרכה דרך ה' סוד
 המלכות כנ"ל . וזהו את האלהים התהלך
 נח כי אלהים הוא סוד הטבע והלימאום
 כנ"ל הלך נח להביע אל רוחניות הדבר,
 אבל חס ה"ו האדם הוא להיפך שרואה
 ומסתכל תמיד על גשיות ועניות הדברים
 למלאות תאוותו והנאהו וכריחו מגשיותם
 ועביותם היו בעצירה הגריעה כזאת גורם
 ותשתה הארץ לפני אלהים . שמחתה
 אלהים סוד הלימאום והטבע כנ"ל שאינו
 מביע ומסתכל על רוחניות והשפע אלהי
 ששוקן שם בכל הדברים רק להיפך על
 גשיותם ועביותם כנ"ל גורם השחתה
 לארץ במעשיו ולפני הוא לכן בעבור .
 וזה לפני אלהים כנ"ל :

באופן אחר אלה תולדות נח נח איש
 לדיק תמים היס בדורותיו .
 סנה כ"מ שנאמר אלה פוסל את
 בראשונים

השמש ר"ל בתחת השמש נקרא זה ג"כ בעולמות כמו שנאמר (תהלים פד) פי שמש ומגן כ' אלהים • ר"ל כמו שהשמש לריכה למגן סוד נרחוקה מחמת גדול צהירתה כך הוי"ה יתברך סוד חורו יתברך לריך לאלהיה סוד הלימאוס והטבע נמלא שהחת השמש נקרא דבר הלימאוס סוד הוי"ה אלהים ר"ל שהוא סוד העוס"ז וז"ל אין כל חדש תחת השמש ר"ל שבזמן הזה אין יורדת נשמה חדשה לזה העולם שמכונה בשם תחת השמש כ"ל אבל לעת"ל כהוב (יבטיח בו) כאשר השמש החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה, שר"ל שאז יהיה הרץ החדש בעוב האור שאר הלבנה תהיה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת ימי צראכית ואז יוכל להיות סוד השמים החדשים סוד נשמות חדשות בעולמות הבוא .

וז"ל הז"ל, אבות פ"דו הילודים למות והמיתים להחיות שכול"ל החיים למות אבל לפי דברינו הוא שפיר כי בזמן הזה אין יורדת נשמה חדשה מחמת טעם ה"ל רק בסוד הגלגול כ"ל בסוד דור הולך ודור בא כ"ל, והוא שכתבו בלחות לשונם הילודים למות שר"ל שמדבר מלוחק הילודים עכשיו בזמ"ל אומר עליהם הילודים למות שמחמת זה טלד שהוא מחמת שמש

הודח

בראשונים ואלה מוסיק על הראשונים • והנה ידוע למי שידע וכן היא האמת כי כהוב (קבל"ח א) דור הולך ודור בא כי באמת בדור זה אין יורדת נשמה חדשה לעוס"ז מן העולם העליון מחמת חומרות ועביות העולם מן הגלות והשכחה העולם שאין אדם יכול לזכך ולטהר גופו וחומרו מגשמיותו ועביותו כראון הבורא שהיה בעת צריאת העולם והאדם מחמת כובד וכפ"וד הגלות והחקות העולם כו' . וכהוב (איוב לג) הן יבעול אל פעמים שלש עם גבר ר"ל שהבורא צ"ה ברוב רחמינו והסדיו שדרך הטוב להטיב ורואה לבל ידח ממנו נדח הוי מגלגל את הנשמה שאינה יכולה ליעהר כראוי וכן כראוי יתברך אפי' פעמים ושלש . שאם לא זכה בפעם ראשונה ואם לא זכה בפעם שניה יגלגל אותה פעם שלישית עד שהיה טהורה וזכה אבל אם ת"ו לא זכה בפעם שלישית הוי גאמר וענ אביבנה לא אשיבו ונמלא שבדורות הללו כל הנשמות כמה בסוד הגלגולים מחמת כובד יחשכת הגלות א"ל להיות נשמה חדשה בזה העולם • וזה שכתב שליח המלך ע"ה דור הולך ודור בא ר"ל שהדור בעלמו שהלך הוא בעלמו בא בסוד הגלגול . והוא ג"כ שאמר (קהלת ב) אין כל חדש תחת

קודש והולך להיות בסוד הגלגול, והמזים
 להחיות ג"כ כנ"ל שר"ל מי שמת עכשיו
 בזמננו הוא מוכרח להיות בסוד הגלגול
 כנ"ל. חש"א חז"ל (אבות פ"ה) עשרה
 דורות מאדם ועד נח שהיו מכתיסין וזאין
 עד שבא נח וכן עשרה דורות מנח עד
 אברהם נאמר ג"כ הלשון של מכתיסין
 וזאין שלשון וזאין היא מיותר אך לפי
 דבריו הוא שפיר כי זה ידוע למי שידע
 וכן הוא האמת שעשרה דורות מאדם ועד
 נח הולדו להיות בסוד הגלגול מחמת
 שהיו קרובין לחטא אדה"ר וחטא הפלגה
 לכן הולדו להתגלגל בגלגול אחר גלגול
 לתקן את אשר עוותו בחייסם עד נח ולא
 עד בכלל, ומחמת זה נאמר הלשון מכתיסין
 וזאין שמחמת שהיו מכתיסין הולדו להיות
 בסוד וזאין להתגלגל בגלגול אחר גלגול
 ולבוא פעם שנית בסוד דור הולך ודור בא
 לתקן את אשר עוותו, וכן בעשרה דורות
 שמנח עד אברהם נאמר ג"כ הלשון
 מכתיסין וזאין שמחמת חטא של דור
 המצול הולדו ג"כ להתגלגל בגלגול אחר
 גלגול עד אברהם שנאמר לו (בראשית
 יז) התהלך לפני והיה תמים, כמלא שהם
 שניהם ר"ל נח ואברהם שהולדו להיות
 בסוד הגלגול נאמר עליהם שם תמים,
 וזה שארז"ל כל מקום שנאמר אלה פוסל
 את הראשונים שאלל נח נאמר אלה תולדות

נח שפסל את הראשונים ר"ל עשרה דורות
 שהיו מאדם עד נח הולדו להיות בסוד
 הגלגול ובסוד דור הולך ודור בא, אבל
 נח שנאמר עליו איש נדיק תמים היה
 בדורותיו שר"ל שתמימות שלו היה בדורותיו
 שלא הולך להיות בסוד הגלגול ובסוד דור
 הולך וכו' וזה פי' של יש דורשין לנחאי
 באילו היה בדורו של אברהם לא היה
 נחשב לכלום שר"ל בזה כי עיקר שבחו של
 נח שנאמר עליו איש נדיק תמים היה
 בדורותיו שלא הולך להיות בסוד הגלגול
 כנ"ל כמו העברה דורות שלפניו. שליו
 נאמר תמים ואין זה חשיבות כנגד אברהם
 שאברהם היה ג"כ בסוד תמים שלא הולך
 להיות בגלגול כנ"ל, וחש"א חז"ל בלחות
 לשונם שאלו היה בדורו של אברהם לא
 היה נחשב לכלום שאין זה חשיבות כלום
 נגד ארבעה שהוא היה ג"כ תמים כנ"ל.
 ומאי מעליותא נגד ארבעה. ואין פירושו
 לנחאי שאין לו שום חשיבות אך פירושו
 לנחאי שאין לו שום חשיבות נגד ארבעה
 שהם שניהם בסוד תמים כנ"ל והיו שניהם
 לדיקים בסוד התמימות השווה כנ"ל :
 כאופן אחר אלה תולדות נח נח איש
 נדיק תמים היה בדורותיו את
 האלהים התהלך נח ופירש"י ז"ל תולדותיהם
 של לדיקים מעשים טובים וכו'. הכו
 כשהלדיק בא למדריגתו הגדולה עד אין
 סוף

לכביט למעלה חס ללמוד מיסוד העפר
 שהוא דומים ונח חבו נ"ח. עוד טעם
 שהלדיק ירא מהביט מחמת הדור שאינם
 ראויים לכך וזה הפי' איש לדיק תמים היס
 בדורותיו ומחמת הדורות מורה עילה ענ
 ראשו כי ח"ו חס יביט עוד יפול ממדרגות.
 וזה הפי' את האלהים התהלך נח היינו
 יראה התהלך נח. ומחמת זה אני מזה
 לכל האשים שלי שלא יעלו למעלה
 מימדיגה שלא יפול הופל ח"ו חס הו
 חסיד או במדריגת בעל תשובה :

ס ל י ק

הקר שמתיא חכמתו בכל מעשיו ראוץ השם
 יתברך לדיק להשפיל את עלמו ולא להסתכל
 ח"ו למעלה ממדריגתו כדכתיב במשה
 (שמות ג) כי ירא מהביט אל האלהים .
 ובעלה לזה להרבה במחשבתו איך צטר ודם
 אני יכול לילך בטיכל סמלך ואני עפר
 ואפר והגם כלפי השכל הוא צחי' תחנהוה
 מן הד' יסודות ארמ"ע אך סוף מעשה
 במחשבה תחלה ע"כ צחי' עפר הוא דווקא
 במחשבה אותיות בשמחה חס הפי' חלה
 תולדות נח היינו כשבא למדריגה גדולה
 ס"ל בנקרא תולדות נח שזריך לעמוד ולא

פרשת וירא

כהו וחיותו והשפעתו הכל לאין ואפס
 נחשבו. וכל זה מחויב האדם לאשתמודע
 בחכמתו ובינתו להגיע למעלה ומדריגה
 בזה להחכמה תראה שישתמודעא בכל
 אחר ואחר. וכן להעמיק חכמתו ובינתו
 ישכלו בעולמות העליונים שהכל הוא
 בחכמה עשה, כוד כ"ח מ"ה שמחיים
 ומהווה כל העולמות העליונים מעולם
 העליון עד עולם הסחחון. ולולא שפעת
 אורו יתברך והעדר כהו וחיותו כלל
 נחשבו, וכן בענין תורתו ותפלתו ורלוסי
 הכל

ויר' פרק חס שרה כאשר אמר ויעש
 ה' לשרה כאשר דבר. הכס ידוע
 למי שידוע וכן הוא האמת שכמו שאית
 יראה ואית יראה יראה עילאה ויראה
 הראה. כמו כן אית אהבה ואית
 אהבה שהיא חכמה עילאה וחכמה
 תתאה. והנה חכמה תתאה הוא כח
 מה כי מ"ה הוא שם הוי"ה יתברך
 בעילה מספר מ"ה במלואו וכוא סוד
 כח מה בכחו יתברך בכל הדוממים
 והעוממים והחיים והמדברים. ולולא

לריך עביה חם הוא בחכמה תחאם
כנ"ל :

וזה כוד הכרוב (שמות יט) כה תאמר
לבית יעקב ותגיד לבני ישראל כי
המיידה הוא לשון רכה ותגיד הוא לשון
קשה כפיניש"י דברים הקשים כגידין . והנה
מדריגת יעקב היא מדרגה קטנה ופחותה
לשון יוד יעקב . ומדריגת ישראל הוא
היותר גדולה ורמה לשון לי ראש כידוע
למי שידע בחכמה . וזהו כה תאמר לבית
יעקב דהיינו לבית יעקב שהוא מדרגה
קטנה תאמר להם שהיא לשון רכה תאמר
להם התורה והמלות כפשוטו בחכמה
תחאה כוד כ"ח מ"ה וכן כל הדברים
בשכל יהיה בחכמה תחאה . ולמדריגה
הזאת שהיא קיה יכולה להגיע אליו חפ"י
בית יעקב כוד מדריגה הקטנה והכחותה .
וזה תאמר לשון רכה שמשמעותה שהיא
קלה שבנקל יכול להגיע אליו . ותגיד לבני
ישראל שהוא מדריגה גדולה לי ראש כנ"ל .
הגיד להם שהוא לשון קשה כוד חכמה
עילאה . שכל מה שירצו ללכת בעבודתו
יתברך הן בחורה הן בחפלה ומעשה
המליט וכן בכל עבודות כנ"ל . אזי יהיה
ידעים יותר פחיתות ערכם וקילורם
בעבודתו יתברך כי תכלית הידיעה היא
שאינו יודע ויהא כוד אין ומ"ה כוד
החכמה מאין תמלא ויהיה תמיד ברוב
ויכיה

כנן מחייבים להיות בחכמה תחאה כוד
כ"ח מ"ה שזכחו וחיוהו אורו יתברך
עשה כל היעשים ולית ליה מיגרמיה
כיום וכן בעיניו סגנה גדולתו ודומותו
יתברך עד חין סוף ותכלית הכל הוא
בזכות כוד כ"ח מ"ה כו' . הכל הוא
ע"י חמי ובכמה אורו יתברך כמותן לו
חכמה וכונה שיכתחודעל וון כל זה
היא ממדריגת חכמה תחאה . וממעלת
ומדריגת חכמה תחאה כהתמדה והיגילות
בחסידות בכל עת והגע יכול להגיע
לזעלה ומדריגה חכמה עילאה , וכוד
חכמה עילאה הוא ג"כ כוד כ"ח מ"ה
כי רזא דהו"ן הוא רזא דמ"ה כי דא
ידא אחת הוא . כי החכמה מאין
תחלה וכוא כוד כ"ח מ"ה . כי כל
מה שאלם מ"ה ללכת בדרכי חכמה
תחאה כנ"ל חזי יודע יותר פחיתות
ערכו וקילורו בעבודתו יתברך . כי תכלית
הידיעה הוא שאינו יודע רזא דהו"ן ומ"ה
כנ"ל וכוא סוד חכמה עילאה . וזה כוד עשה
לעביה . חם בחכמה תחאה וממנה יגיע
לחכמה עילאה כוד שאינו יודע רזא
דאין ומ"ה כי החכמה מאין תמלא
אכוד כ"ח מ"ה כנ"ל . אזי יודע בכל
מה שפעל ועשה לריך עוד לעבות כי
יודע פחיתות ירכו וקילורו בעבודתו
יתברך , וזהו עביה לעשים שלעביה

הוא לבן וכבן שמימיים באליו של עולם
 בחכמה תראה והכמה גי'אז . ימחמת
 זה מאחו ב'א' בן מחמת שידעם עי'כס
 ופחיתותם וקילורם בעבודתו יתברך ובהבנתו
 מחמת חכמה עילאה רזא דאי"ן ונ"ה .
 כי תכלית הידיעה שהינו יודע כנ"ל .
 ואין נחשב למאומה מעביהם בעיניהם
 מחמת גדול הידיעה והם נמאחו בעיני
 עלמם מחמת גדול חכמתם וביניהם
 ומעשיהם הטובים . ועל זה מסוים היתה
 לראש פינה כי מהנשמה כואת מקבל הש"ת
 תענוג ובעשועים מחמת דכותו ופלותו .
 וכמו שאמר הכתוב (ישעיה ח) ואני
 השכון את דבא ושפל רוח יותר
 מהנשמות הגדולות והגבוהים והרמים
 בעיני עלמם וזה ג"כ כוד הכתוב (שם
 שם) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה'
 ורפאתיו . כי נכאורה הקרוב מה לריך
 והרחוק למה יתרפא . אך לפי עמינו טבואר
 על כן כי הקרוב לריך רפואה יותר מן
 הרחוק כי יודע יותר בקרבתו להש"י שהוא
 בתכלית הריחוק בעבודתו יתברך מהבנת
 גדולתו ורוממותו יתברך מחמת גדול
 ידיעתו שהיא בתכנית הריחוק מעבודתו
 יתברך . ולקרוב ונתרחק אמר ה' ורפאתיו
 שהש"י מקבל תענוג ופעשועים ממנו .
 וזה שלום לרחיק ולקרוב שמחמת קרבתו
 נתרחק מהאלו כנ"ל . וזה שאמרו תי"ז

במחוס

עביה לעביה כנ"ל . וזהו לבן קשה
 ביהיה קשה בעיניהם הדבר הזה ביהיה
 יודעים תמיד שהם בתכלית הריחוק
 ועדיין לא התחיל אפילו פסיעה אחת
 לפסוע ללכת בדרכי עבודתו המעולה
 והששובה שיגיע להחכמה עילאה רזא
 שהינו יודע וכ"ח מ"ה ואין כנ"ל . ויהיו
 להם קשה הדבר הזה כנ"ל :

וזרוו כוד הכתוב (תהלים פא) כי חוק
 לישראל הוא משפט לאלהי יעקב .
 כי חק הוא סוד הדברים בלא טעם
 במשפעות אה בתקותי הלכו וכידש"י שם
 בזהו סוד המלות בלא טעם . כיון כן גם
 כהן כי חוק לישראל שאם ישראל יהיו
 הולכים בכל הדברים שבהים לכלל עשיה
 זיאתה ובריאה ודומם ולומח וחי וידבר
 בלא חכמה תראה סוד כ"ח מ"ה כנ"ל
 שהוא יתברך מחיה ומהווה בכתו וחיותו
 ושפעת אורו כנ"ל רק בדרך חק שהוא בלא
 טעם בדרך הטבע והעולם כמנהגו נוהג .
 ואזי היא משפט לאלהי יעקב ביהיו עירידין
 ליתן את הדין על זה להש"ת :

וזרוו ג"כ סוד הכתוב (שם קיח) אבן
 מאחו שבונים היתה לראש פינה כי
 בונים וקראו תלמידי חכמים כמאמר
 חז"ל אל תקרי בנין אלא בנין . שהם
 ת"ח הבינים קומת השכינה בחכמה תתאה
 וחכמה עילאה כנ"ל ואבן הוא א' בן . בן

(ברכות לד) במקום שבעלי תשובה עימדין אין לדיקים גמורים יכולין לעמוד. כי הבע"ת מהתמלא תשובתו מחמת גודל ידיעותו שפגם בגדולתו ורוממותו יתברך שהיה בכל אהר ואתר ומחיה ומסוס כל הדברים מרוס המעלות עד סוף הדומס. ויודע פהיתות ערכו וקילונו בעבודתו ונשבר לבו בקרבו לרובי ברים וחיכות. ומהשמה כזאת מקבל השם יתברך תענוג ובעשועים יותר מהנשמה הגדולה כ"ל ואני אשכון את דכה ובכל רוח כ"ל. וזי מושיבו עקרת הבית אם הבנים שמחה מושיבי הוא לבון תשובה ועקרת היא לבון עיקר. כי בעל תשובה עוקר הבית הבנין של השכינה במעשיו הרעים בתחלה בעת עשותו רעתו. ועכשיו בתשובתו ויודע תטחו וכגמיו בגדולים שפגם בגדלות ורוממות של כש"י בחמתו ובינתו שמתן אל לבו ועוסק במחשבתו. אזי מושיבי עקרת עקרת הבית. שיוש ב העקירות של הבית שערך במעבדיו הרעים הבנין של השכינה בתשובה חזקה מעוטקא דליבא ומוחא. ואז אם הבנים שמחה שהש"ת מקבל תענוג ובעשועים מזה ושמחה ממנו יותר מהנשמות הגדולות כ"ל. ואני אשפן את דכה ושפל רוח. וזה שאמר שלמה המלך ע"ה (קהלת ז) אמרתי לחכמה והוא רחוקה ממני היא ג"כ כ"ל. שכל מה

שמרצס האדם ללכת בחכמה עילאה כ"ל אזי יודע יותר שהוא רחוק ממנו יתברך יותר ויותר כ"ל. ומחמת זה נאמר עליו ויחכם מכל האדם כי זה התכלית החכמה עילאה והידועט שהוא רזא דאי"ן ומ"ה ושאינו יודע. חסו ג"כ סוד הכתוב (תהלים קיט) נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי דהיינו מי שהוא בסוד ל"ב נתיבות החכמה ששם הוא בסוד אור גדול. מחמת גודל האור הבינים והחכמה. אזי יודע שהוא עדין בסוד נר אור קטן ומיעוט שהיה בסוד אור לנתיבותי שמישיג האור של ל"ב נתיבות החכמה. שמחמת גודל וריבוי האור של החכמה יודע כי תר שאינו יודע רזא דאי"ן ומ"ה כ"ל. ודברך הם לי כנר אור מיעיב וקטן בתכלית הריחוק מידעותו ובינתו בחכמה עילאה כ"ל. אזי הוא בסוד תפלה לפני שמתפלל על עניוהו ושפלותו ושיודע באמת שעיניו היא בחמתו ובינתו וידעותו מחמת גודל ידיעותו כ"ל.

והנה כתוב (תהלים קיח) ראשית חכמה יראת ה' שיעקר החכמה הוא היראה עיקר היראה היא החכמה כי הם שניהם קשורים זה בזה. כי האחד בלא השני לא עוב היות לבדו והם שניהם החכמה והיראה הם בסוד חכמה ובינה. בסוד תדין רעין דלא מתפרשין והם בסוד

תתאה שחינו יולא צב בחמירה. וספקוד' שחאמר פקד סולך על שניהם וס' רלח לומר שנחסר ממנו ידיעת הוי"ה יתברך. ונחסר ממנו ג"כ הכאשר אמר סוד חמירה ולשון רכס סוד חכמה תתאה במצוי. בחכמתו וצניתו בהגיע למדרגת שריה כרה כ"ל סיד חכמה עילאה שהוא רחוק בתכלית כרחוק מהשם הוי"ה בחכרון ידיעתו רזא דאין ושאינו יודע. ואינו יולא מחמירה בחכמה תתאה כי יודע פחיתות ערכו וקילורו בעבודתו יתברך. וחסו ויעש ס' לשרה כאשר דבר כי לאדם שנכנס בשם שרה כ"ל לחכמה עילאה חיו הוא צמוד עשיה לעשיה. שארין עשיה לעשותו שמחמת גודל ידיעתו עומד בגדר גלא עשה עדיין שום פעולה ומעשה בעבודתו יתברך ועדיין לריך לעשותו. וחסו ויעש ס' לשרה כי לאדם שנכנס בשם שרה כ"ל לריך עדיין לעשות להוי"ה ב"ה בעבודתו יתברך. וזה כאשר דיבר כי דיבר הוא קשה כ"ל כפירש"י ותגיד לבני ישראל שלבני שהוא קשה לסס שכל עוד שמרצין בעבודתו יתברך יודעין ייחד שלא פעלו ועשו עדיין ועומדים מרחוק בתכלית הריחוק צמוד עשיה לעשיה כ"ל אכ"י

נס"ו . סליק

[ואת אמר אדמו"ר בר"ה שנת תקפ"ד לפ"ק]

וי"ד ה"א יוד היא חכמה וס"א היא בינה. והם שניהם נכללים זה בזה ומה שיש לזה יש לזה. וחסו וס' פקד את שרה כאשר אמר. כי שרה ידומה על האדם השלם שהולך תמיד בהחכמה עילאה מלשון ישרה היא לשון הכטה כמו אשורנו ולא עתה שהוא לשון הכטה. שהאדם השלם שהולך בחכמה עילאה תמיד הנקרא בשם שרה כ"ל סוד הבינה והחכמה כי הם שניהם צמוד אחד כ"ל. ולאדם כזה השי"ת נפרד, אללו כי פקודה היא לשון חסרון כמו (צמדבר לא) לא נפקד ממנו איש שהוא לשון חסרון כי אדם שנכנס לחכמה עילאה כ"ל חיו נפקד ממנו ידיעת השי"ת כ"ל. וחסו וס' פקד את שרה. לאדם שנכנס בשם שרה כ"ל נפקד לשון חסרון. וחסר ממנו ידיעת הוי"ה יתברך, כי תכלית הידיעה שאינו יודע רזא דאין ומ"ה החאמר אלל חכמה עילאה כ"ל. וחסו כאשר אמר. רלח לומר שאמירה ג"כ נפקד ממנו כי אמירה היא לשון רכה כמו שנאמר (שמות יט) כה תאמר לביה יעקב כפשוטו כ"ל בלא חכמה עילאה רק בחכמה תתאה. ולאדם שנכנס בחכמה עילאה צמוד שרה נפקד ממנו לשון חסרון וחסר ממנו סוד האמירה סוד חכמה

מאצרכס סהאבות צונו התרה כולם ומכיליא הימין טובע תורה שבכתב ומכיליא כהמאל גבע תורה שבע"פ ולאליעזר קרא אצרכס בן משק בימי גדולה ומשקס מהורת רבו לאחרים ולפיכך יכול אליעזר אכילו צשיחה להוליא מיה"ק ולהפריד טוב מרע. וזה ידוע שרלה להאכילו סס המות ונתנו לאכול עם בתואל על שלחן אחד צשני קערות ונתנו סס המות צקערה של אליעזר ואכל בתואל את סמב"מ שכוון להפריד אליעזר צדיבוריו הקדושים טוב מרע לפיכך אכל אליעזר את הטוב ואת הרע אכל בתואל. וזה שאמר רבי אחא יפה שיחקן של עבדי אבות כ"י שהיה שיחתו נאה ומבודר שהיה לו קדושה כ"כ שצשיחה יכול להוליא מיה"ק מהמאל. וצחיה כה יכול לעשות כך מהורתן של צנים פי' שטר תורה הגתיה לצנים ומחמת התורה יוכלו לקדש את דיבורם ולהוליא צדיבורם מיה"ק מהמאל וצנן: **ס ל י ק**

במדבר אמר רבי אחא יפה שיחקן של עבדי אבות מהורתן של צנים. יש להבין מה הלבין יפה ולשון יפה פירושו נאה ומבודר. גם בלשון מהורתן של צנים דמשמע יותר מן התורה של צנים והלא זה הוא התורה עצמה. זה ידוע שמזמן חטא אדה"ר גהערב טוב צרע ומיה"ק מנפוצים יאריך כל אחד להעלותו. ובמה אפשר להעלותו צ"י התורה. למשל אם רולה אדם לאכול צבד אותה לנו התרה לצדוק הסכין תחלה ואח"כ לצרך עליו צעת אכילה וכ"ז כדי לעשות כל דבר צקדושה וטהרה ועי"ז יוליא מיה"ק. ועתה נבוא לבאר הכתוב וישם לפניו לאכול ויאמר לא אוכל עד אם דצרחי דצרי פי' שאמר הטבד לא אוכל לאכול עד מקודם דצרחי דצרי וצדיבור צידצר יוליא מיה"ק וסיכר המעשה אין צאה צקס לקראתו מתחלה ועד סוף, ולהבין אין יכול צסיפורי מעשיות להוליא ציה"ק ואמר עבד אצרכס ארכי. קבלתי

פרשת וישלח

זיבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות. כתוב (יחזקאל א) ודמיו פניהם פני

בגימ' אדם (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא אפי' בבחי' בית הוא. נאמן וע"ז כחוב (ישעיה מד) כהפאת אדם לשתה בית, וזה ידוע ששופרי' דיעקב משין שופרי' דאדם. והיה ביכולתו בחכמתו כ"ח מ"ה לעלות בחכמתו כל דבר אפי' בבחי' בית דירת קבע. ע"כ נאמר (בראשית לג) ויבן לו בית לעצמו מחמת דקרתו וקדושתו שלא היה לריק לשום דבר גשמי ח"ו רק העולם היה לריק לו ע"כ היה יכול להכניס עצמו אפילו בדבר קבע. ולמקומו על אגפו ע"ד (תהלים לו) אדם ובהמה ה שיע וכו' שאין ביכולתם כ"ל. להם ליום שיחיהו להם העו"ל עראי כי באמת העו"ל הוא עראי והכלית ויעקר הוא העולם העליון: עליך

פני האדם וכו' (תהלים קמו) והארץ נתן לבני האדם כי כמו שחיות כל העולמות השלונים ושופים וחיות ואופני הקודש תלויים בהיי האדם העליון כו'. כך כל הארץ ותכלית כל הצבואים תלויים בפני האדם התחתון הנקרא לדיק יסוד עולם כי זה כל האדם כי בחכמתו שהיא בחי' חכמה כ"ח מ"ה שהוא בחי' אדם ביכולתו לעלות כל הדברים שבטו"ל הנקרא בת שהוא קבוע כי בחכמה יבנה בית. ואפשר לו להכניס ח"ע אפילו בבחי' בית מחמת עהרתו וקדושתו כי רחוק מזה והעולם הזה לריק לעובדתו וחיותו וכלל אמרו מי שאינו לריק לעו"ל העולם לריק לו ומי שאינו עוד להעולם העולם אין לריק לו כלל. וע"ז כחוב במשה כי גם משה הוא בחי' ב' מ"ה ש' הוא שלשה אבות מ"ה

ברייתא וישב

אנו מבקשין אדוני שפתי וכו' רק בהפגם. שמו"ע אומרים זה ולמה הוא כן. אר- האמת הוא כי ענין התפלה הוא כנגד- ד' עולמות אבי"ע מלמעלה למעלה כדוע. ובהכלות שמו"ע היא באלילות ויא' נגייעין למד-יגס

וישב יעקב בארץ מגורי אביו. כי אהנו אומרים קודם תפלת שמו"ע אדוני שפתי. תפתח ולכאורה יפלא הלא מקודם אהנו אומרים שירות ותשבחות בפסד"ל וגם אח"כ בתכלה יולד אור ואין

לישב עולם לפני אלהים ולא לירד ממדריגתו. רק חסד ואמת מן יללרובו. פי' חסד של אמת ש'עושי' עם המתים היינו הנשמות הנדחות והנפילות בעמקי דתה"ר. מן יללרובו מי יעלה אותם נהוסיף הענוג על הענוג. ולכך לריך הלדיק לירד ממדריגתו הגבוה והבן. וזכו וישב יעקב בארץ מגורי אביו פי' כשבא למדריגות גדולים שנקראו מגורי אביו אזי ביקש יעקב לישב בשלוה פי' שלא לירד ממדריגתו עוד וקפץ עליו רגזו של יוסף. פי' ש'לדיק' לירד כדי להוסיף הענוג למעלה כדעלאזה ניה"ק ונשמות הנדחות לשורשן דו"ר :

ס ל י ק

למדריגת באורות עליונים כבן לפני האב. ומחמת גדול השקוק והסתכלות אינו יכול לפתוח פיו כלל ולכך מבקשים אדני שפתי תפתח. והנה כשמגיע הלדיק להמקום הגדול הזה מחמת רוב הענוג והשעשועים רואה להשאר בשם ולא לירד ממדריגתו הגדולה להעולמות התחתונים והשפלים. רק שולחין אותו משם כדי להעלות בכל פעם נשמות הנדחות ויהי"ק ל"ב בעולמות התחתונים. ושע"ז יתוסף תנוג למעלה בכל פעם יותר ויותר. וזה פי' ש' דכע"ה (תהלים ס"ח) ישב עולם לפני אלהים חסד ואמת מן יללרובי פי' שהלדיק רואה כשבא למדריגות גדולים

פרשת מקץ

לו ויודע ומכיר מי אביו ממילא מתפחד ממנו. אבל אם הוא נבער מדעת אזי אביו יוכרח להראות לו שבע מוסר. כך היא יראה עילאה מי שהיא מכיר בהקב"ה ויודע אה רצונו ויראת העושה היא השער ליראה עילאה. אבל שם עדיין הרע גובר בתוקף כדכתיב (בראשית 7) לפתח התיבה כוכב

זיהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם ותרגומו וסוד נכסף. דכנה יש קץ סימנים וקץ סימין כדליתא (בדניאל יב) ואתה לך ותמוה ותעמוד לגורלך לקץ סימין. דכנה יש יראה תתאה ויראה עילאה יראה תתאה נקרא יראה בעושה. דכנה בן חכם אשר עיניו כבי

אחד וכו'. ה' יטע בלצבנו ארצנו
ויראתו ויגלה לנו קץ הימין שחכם לעבדו
שגם אחד אר"י :

ב"א כיפר ב'פ' מקץ ב'ה הרב הקדוש
מאפמא לק"ק יאם ואמר בשבח
תורה גדולה וסיו בש ארשים הממונים
בשם חב"ד ושהקו על הסורה . וציוס
ח' בצוקר כצנו את החורה של הרב
ז"ל על החלומות בדרך ציון ואח"כ היכ
הרב זל"ה אלל הרב הקדוש
מבארדיטשוב וכיפר לו את אשר
עשו לו הארשים הללו מחמת שהרב
מבארדיטשוב היי מחוהנו של הרב
הקדוש ב"ה זל"מ זל"ה מלאדי
אף שהרב מוכר"ז היי עומד לפני הרב
מבארדיטשוב כעבדא קמא מארי אעפ"כ
היי קירוב לבבות בימינו . ולכך היי
הרב מאפמא שואל להרב מבאר"ד היי
אמרתו בחורה הלז שיהיי כ"כ בוש' בשחקס
וכו' קך סיכר המעשה . ואח"ז פתח ואמר
בזכ"ל בכל דור ודור יי ארשים המהררים
אחר הלדיק והציעו אחרי משה . הרב
מאפמא בדורו היי בחי' משה . ואח"ז
פתח ואמר יי בני מיני עבדות יי
עובד השו"ת בחורה ותפלה ועבודה .
ויי שעובד השו"ת מתוך אכילה ושתיה
ושאר העניגי עולם . ועל העבודה האת
יי ארשים המהררים אחריו . ולמה ברא

הרב"ה

דובן . ובגלות אין נהגלה קץ הימין רק
קץ הימים . ע"כ כהוב מקץ שתיים
ימים כי היי אז זמן הגלות ויי לשון
אמר ולא נהגלה כ"א קץ הימים . ותרגום
היי מסוף דייא כופא דכל זרגין .
זפרעה חולם שבחי' עורף כהוקפא חולם
הוא לשון (ישעיה לח) ותחלמינו וכהייני .
ואז בגלות ראה פרעה שבליס הטובות
גבלעו בחוך השבליס הרעות ופרות
הטובות בחוך הרעות דהנה יי כ"ח
עתיס ע"ש ז' מידות ושבעה שבעה מולקת
זיה לעומת זה עשה אלקים כרי כ"ח .
ובגלות המדות טובות נבלעות במדות
הרעות . והנה יי אכור ומותר : איסור
הוא רובו רע ומיעוט טוב וכהוב (כחמיה
ע) ואתה מחיה את כולם . ובדבר איסור
אין לרדת שם כדי לעשות הבידור פן
ח"ו יפול כושל ולא יוסיף לקום . ודבר
המותר הוא רובו טוב ומיעוט רע .
ובדבר הקודש הוא כולו טוב . והדבר
המותר לריק אדם לרדת שמה ולהתאמן
שם להפריד הרע אשר בו לעשות כולו
טוב ויי קדש עלמך במותר לך . ובגלות
נבלעות המדות ברעות ופרעה לא ידע
כי גם שם יי הקב"ה כדכתיב ואתה
מחיה את כולם . וכשבא יוסף אמר על
שבע הפרות הטובות ושבע השבליס
הטובות חלום אחד הוא כי עשה

כע) ועיני לאה רכות והתרגום מתרגם יחי כי חף שנראה שחס רכות באמת היו יפות מאוד מאוד וז"ל. וכך אמר אדוני אבי ז"ל כי העיקר הצדיק הוא זה שעובד בצניעות עלמא דהתכסיא ואמר שלהעלות נשמות ולהוריד נשמות אן יכול רק הצדיק כלו והסיומן שנהג היחס עקרת הבית ואעפ"כ רוב שבטי ישראל ילאו מלאה :

ואח"כ סיבב מעיין לעיני באורחו עיני ושאל מה זה באמרו בגמרא כי כשיבא זמן הגאול' ילך הקב"ה לאברהם ויאמר בניך חטאו ויאמר ימחו על קידוש שמך וגם ליעקב כשבא לילחק אמר פלגא עלי וכו'. ולבאורה יפלא אשר אברהם ויעקב שהם מדות החדש והרחמים לא ילמדו זכות על ישראל וילחק שהוא מדת הדין ממנו תלמח ה' ישועה. אך הענין היא כי בזה שמקבלין ישראל עליהם מדה"ד והיסורים באהבה. מזה תלמח ה' ישועה ובזכות זה יהיו גאלין. וזהו פחד יחחק משכתינו האירה פי' מה שיכיו ישראל מקבלין פחד יחחק באהבה וזה יהיה לזכות ולמליצה צעד כלל ישראל שיכיו גאלין במהרה צימנו חמן סלה :

ס ל י ק

הקב"ה לדיק כזה לעבד הש"ת בדרך ח. וזה מחמת שרוב העולם וכשלים נחכסים בתאוות עוה"ז ותעמוגיו לזאת שהצדיקים פובדים הש"ת בכל הדברים האלו אזי מעלים כל העולם אשר נחפסים וכשלים בזה וכו'. והנה שני מיני עבדות האלו נקראים צבס עלמא דהתגליא עלמא דהתכסיא והם צניעות רחל עלמא רחל. היינו צניעות רחל עלמא דהתגליא הוא אשר עבודתו בפשטות בתו"ת וכו'. ובה' לאה עלמא דהתכסיא הוא העיבד את הש"ת מאדך חכילה ובה' וכו'. ולזה הצדיק מחמת שהוא מעלמא דהתכסיא מגלין לו כל המטורין וכל הסודות. ולכך היו צדיקים שהיו אומרים זמן הקץ אבל באמת לא היו יודעים. אבל אלו שידעו לא היו מגלין וכו'. וזה היה ענין צניעות יוסף הצדיק שהיה מסתכל בשעריו והיה עיבד את הש"ת מתוך תעמוגי עוה"ז. ולכך נקרא לפנת פענח וחרגומו דמיטמרין גלין ליה כי להצדיק הלז מגלין כל המטורין. ולכך בזה הצדיק יש אנשים המהררים כי אינם משגיחם דרכיו בעבודת הש"ת. ולכך כתוב (בראשית